NUMAI SIMPLUL LIMBAJ AL CIFRELOR ?

CITEVA CONSIDERAȚII ȘI OBSERVAȚII ASUPRA CLASAMENTELOR REPREZENTATIVELOR EUROPENE, APARȚINÎND DIFERITELOR PUBLICAȚII DE PE CONTINENT

Este o curiozitate și aceasta, ca în sport, unde rigorile cifrelor, clasamentele, scorurile, ascund atîtea drame, în sport unde întîlnim, evident, o saturație de asemenea operațiuni, totuși, finalul de an și începutul unuia nou să fie dominate de alte... clasamente și competiții ale cifrelor. Poate că tocmai relativitatea acestor tradiționale anchete, plebiscite, referendumuri și mai știu eu ce inițiative, la hotarul dintre ani, le menține interesante și așteptate. Pentru că, spre deosebire de veritabilele campionate, ele folosesc termeni imaginari și subiectivi, criteriile diferă de la un organizator la altul și, în consecință, clasamentele lor reprezintă tot atîtea motive de contestație. Observația rămîne valabilă mai ales în cazurile cînd tradiționalele inițiative din preajma Anului Nou au ca obiect jucătorii ; cînd este vorba însă de echipe, cînd stabilirea unor ierarhii are ca punct de plecare, ca principal criteriu, REZULTATELE. VALOAREA REZULTATELOR, sigur că aici intervin cîteva obligații izvorîte din însăși esența ideii de sport și de întrecere.

Sub această jurisdicție, socotesc eu, trebuie să se desfășoare operațiunile de fixare a poziției reprezentativelor de fotbal din Europa pe 1970. Fiindcă, despre această operațiune vrem să ne întreținem în rîndurile care urmează. Marea majoritate a publicațiilor din continentul nostru publică această alegere a lor la sfîrșitul anului. Bucurîndu-se și de o vechime — record, clasamentul revistei **„FRANCE FOOTBALL"** este totdeauna așteptat cu mare interes și... comentat în aceeași proporție. Pentru prestigioasa publicație din **Paris**, clasamentul anului 1970 clasează pe primul loc echipa **Italiei**, urmată de cele ale **Republicii Federale a Germaniei, Angliei, Uniunii Sovietice și Suediei.** Opiniile scrise sau spuse, se declară — aproape fără excepție — de acord cu această ordine. Singura contestată este selecționata suedeză. Cu ea, începe expunerea unui punct de vedere, și anume :

— clasamentul lui „France Football" rămîne la simplul limbaj al cifrelor. Ni se pare că el trebuia să păsească dincolo de acest limbaj, tocmai fiindcă este vorba de un clasament al VALORII echipelor europene în anul care a trecut. Și-atunci, alături de graiul acestor cifre era bine să vorbească și : **comparațiile între adversarii întîlniți de fiecare echipă : numărul de jocuri ; locul UNDE s-au disputat aceste partide** (cîte pe teren propriu, cîte în deplasare) și în sfîrșit, ca un element principal, totalmente neglijat, **CARACTERUL jocurilor** (oficial — de competiție — sau amical).

Neglijarea ultimului criteriu a făcut ca ÎNTRE ECHIPELE CARE AU AJUNS ÎN TURNEUL FINAL AL CAMPIONATULUI LUMII și celelalte, clasamentul să nu facă nici o deosebire. Nu ne alăturăm nici principiului folosit de confratele **Pier Cesare Baretti**, de la **„TUTTOSPORT" din Torino** care își prezintă clasamentul pe două grupe absolut distincte, cum veți vedea în finalul comentariului nostru : grupul de frunte al clasamentului este compus, în exclusivitate, din selecționatele europene prezente în **Mexic**, în continuare fiind clasate pe baza rezultatelor, restul reprezentativelor.

Revenind la clasamentul „FRANCE FOOTBALL", cred că o îmbinare între concluziile palmaresului pe 1970 și cele deduse din VALOAREA acestui palmares ar fi dus la un clasament mult mai realist, mai echitabil. Altfel, s-a ajuns la cazuri ca acestea : **echipa SPANIEI ocupă locul 6 în clasamentul publicației franceze deși :**

— a susținut — în tot cursul lui 1970 — numai CINCI meciuri, toate amicale : PATRU dintre ele au avut loc PE TEREN PROPRIU. Iar trei dintre adversare nici nu sînt echipe de primul pluton european **(Grecia, Elveția, Irlanda de Nord).**

În schimb, echipa **Cehoslovaciei** joacă NOUĂ meciuri dintre care ȘAPTE în deplasare, trei dintre ele la Campionatul Mondial, cu adversare faimoase ca **Brazilia** și **Anglia**, deține — în mod oficial — unul dintre primele 16 locuri ale clasamentului lumii). **În ordinea lui „France Football" o găsim pe locl 17 ! Optica aceasta lovește și reprezentativa României, trecută pe locul 12 în clasamentul redacției pariziene.** Înaintea sa întîlnim reprezentative ca : **Scoția** (doar PATRU meciuri în tot cursul anului 1970 dintre care TREI pe teren propriu) ; **Franța** (ȘAPTE jocuri în palmares, ȘASE amicale, patru pe teren propriu !) ; **Ungaria** (ȘAPTE meciuri în program, trei pe teren propriu, unul singur oficial !). **În vreme ce programul selecționatei României a cuprins ZECE întîlniri, PATRU dintre ele în competiții oficiale („Campionatul mondial" și „Campionatul Europei"), și doar DOUA întîlniri pe teren propriu.**

Am făcut aceste observații nu numai din dorința de a ne exprima dezamăgirea pentru locul acordat selecționatei noastre (pentru că nu numai ea este dezavantajată de criteriile care au determinat clasamentul lui F. F.), ci și cu scopul de a accentua asupra ideii că un asemenea clasament, al VALORII, nu se poate limita — cum o mai spuneam — numai la simpla expresie a rezultatelor, ci trebuie să considere, în egală măsură, potențialul adversarului, caracterul meciului și locul unde a avut loc. Pentru că, spre deosebire de un campionat regulat, cu o programare egală a partidelor (acasă și în deplasare) și a adversarilor (aceiași pentru fiecare formație), activitatea internațională nu poate oferi aceste legi de regularitate și obiectivitate. Tocmai de aceea, în noianul de partide — angajate adeseori întîmplător și, efectiv, amical — trebuie să găsim linia logicii și a echitabilității, prin criterii și comparații suplimentare care să ducă cît de cît (rezultat absolut, unanim acceptat, este imposibil să se obțină !) la așezarea echipelor pe locul determinat de VALOARE.

Eftimie IONESCU

CLASAMENTE DIVERSE ȘI DE PRETUTINDENI

„FRANCE FOOTBALL" — PARIS

1. **ITALIA** ; 2. R. F. a Germaniei ; 3—4. Anglia și Uniunea Sovietică ; 5. Suedia ; 6. Spania ; 7. R. D. Germană ; 8—11. Scoția, Franța, Ungaria, Iugoslavia ; 12—14. Olanda, **ROMANIA**, Elveția ; 15—16. Țara Galilor și Polonia ; 17. Cehoslovacia ; 18. Bulgaria ; 19—20. Austria și Belgia ; 21. Norvegia ; 22. Danemarca ; 23. Finlanda ; 24. Irlanda (Eire) ; 25—26. Grecia și Malta ; 27. Luxemburg : 28. Irlanda de Nord.

NECLASATE : Albania, Cipru, Islanda, Portugalia și Turcia.

„TUTTOSPORT" — TORINO
(clasament întocmit de PIER CESARE BARETTI)

1. **ITALIA** (locul doi în „Cupa Jules Rimet") ; 2. R. F. a Germaniei (locul trei în „Cupa Jules Rimet") ; 3—4. Anglia și Uniunea Sovietică (ajunse în sferturile de finală ale „Cupei Jules Rimet") ; 5—9. **ROMÂNIA** (ajunsă în optimile Cupei „Jules Rimet") ; Cehoslovacia (același criteriu) ; Suedia (același criteriu) ; Belgia (același criteriu) ; Bulgaria (același criteriu) ; 10. Ungaria ; 11. Polonia ; 12—13. R. D. Germană și Irlanda de Nord ; 14—17. Grecia, Iugoslavia ; Scoția ; Olanda ; 18—20. Franța ; Spania ; Austria ; 21—22. Elveția ; Danemarca ; 23. Portugalia ; 24. Norvegia ; 25. Finlanda ; 26. Irlanda (Eire) ; 27—30. Țara Galilor ; Turcia ; Cipru ; Luxemburg.

NECLASATE : Malta, Albania, Islanda.

„SPORT" — BELGRAD

În baza unei anchete printre numeroși ziariști din Europa, acest ziar a alcătuit un clasament (pe punctele obținute de fiecare) al celor mai bune reprezentative din **Europa** în 1970. Clasamentul se prezintă astfel :

1. **ITALIA** 70 p. ; 2. R. F. a Germaniei 59 p. ; 3. Anglia 48 p. ; 4. U.R.S.S. 27 p. ; 5. Spania 6 p. ; 6. Iugoslavia 5 p. ; 7—8. ROMÂNIA și R. D. Germană 4 p. ; 9. Scoția 1 p.

★

Un ziar austriac a făcut un sondaj în urma căruia a stabilit cele mai bune 6 echipe naționale din lume :

1. **BRAZILIA** ; 2. Italia ; 3. R.F. a Germaniei ; 4. Anglia ; 5. Uruguay ; 6. U.R.S.S.

A.C. MILAN — LA 70 DE ANI

A. C. Milan, campioană a Italiei de nouă ori, cîștigătoare și a „Cupei intercontinentale", a împlinit 70 de ani de existență. Clubul milanez a devenit în acest timp mai mult decît o simplă echipă, o adevărată instituție, de care se leagă multe speranțe ale „calcio"-ului italian.

Cu acest prilej, publicăm cîteva impresii trimise redacției de cititorul I. STOICESCU, care a vizitat clubul din Milano

„Înființat la începutul secolului nostru, clubul A. C. MILAN este sinonim cu pionieratul fotbalului peninsular, care a dobîndit, de-a lungul celor șapte decenii, o fecundă și puternică tradiție, la edificarea căreia au contribuit, deopotrivă, nume prestigioase de jucători, o conducere fermă, dar și entuziasmul tifoșilor, organizați în zeci de cluburi în toate orașele Italiei, ca și în Elveția, Franța, R. F. a Germaniei, Ungaria, Japonia, Malta, cele două Americi, pînă în Congo... Numai în orașul Milano activează cinci cluburi de suporteri !

Un album de o mare artă în execuție ne-a fost oferit de conducerea clubului. Președintele, dr. **Franco Carraro**, cucerește prin tinerețea sa, dar și prin marea competență dovedită pe plan organizatoric. Antrenorul **Nereo Rocco**, simbioză de elan latin și calm englezesc, ca și directorul de presă al clubului, **Toni Bellocchio**, ne-au condus să vizităm birourile sediului din Via Turatti 12 și baza proprie din orășelul Milanello, cu vaste săli de consiliu, de lectură, de restaurant, bar, biliard, tenis de masă etc. și cu numeroase terenuri. Ei ne-au vorbit apoi despre istoria lui A. C. Milan, ce se confundă, de fapt, cu istoria fotbalului italian contemporan, scrisă în continuarea vechiului joc al Renașterii, „palla al calcio".

Împreună cu Internazionale, A. C. Milan a urcat an de an treptele afirmării în fotbalul italian, dar și în cel european, datorită unui mănunchi de jucători care, în aceste decenii, și-au înțeles misiunea în mod desăvîrșit și al căror nume a rămas adînc gravat în memoria tuturor iubitorilor „calcio"-ului : **Santagostino, Compiani, Carmiguato, Perversi, Barzan, Buffon, Bonizzoni, Bergamaschi, Meazza, Maldini** (actualmente în serviciul tehnic al clubului). Pentru consolidarea echipei, conducerile din anii 1945—1968 au făcut apel și la „oriundi" și chiar la unii „străineri" ca : **Puricelli, Nordahl III, Gudmunsson, Gren, Liedholm, Greaves, Germano, Hamrin, Angelillo, Schnellinger, Combin.**

Lotul actual al clubului este format din jucători, dintre care unii au nume cunoscute astăzi în lumea întreagă : portari — **Cudicini, Vecchi și Belli** ; fundași — **Anquilletti, Schnellinger, Rosato, Zignoli, Maldera, Trapattoni, Riva, Cattaneo** ; mijlocași — **Rivera, Biasiolo, Benetti, Casone** ; atacanți — **Prati, Combin, Rognoni, Villa, Pafina.** Mulți dintre ei fac parte din „squadra azzurra", iar **Schnellinger** a fost cel care în Mexic a egalat, în ultimul minut al partidei, aducînd „prelungirile" pentru... reprezentativa R. F. a Germaniei, în care lupta împotriva căpitanului său de la A. C. Milan, **Rivera...**

Acesta este clubul care a purtat culorile roș-negru pe cele mai renumite stadioane europene și a fost un demn reprezentant al fotbalului continentului nostru în confruntarea cu soccerul sud-american".

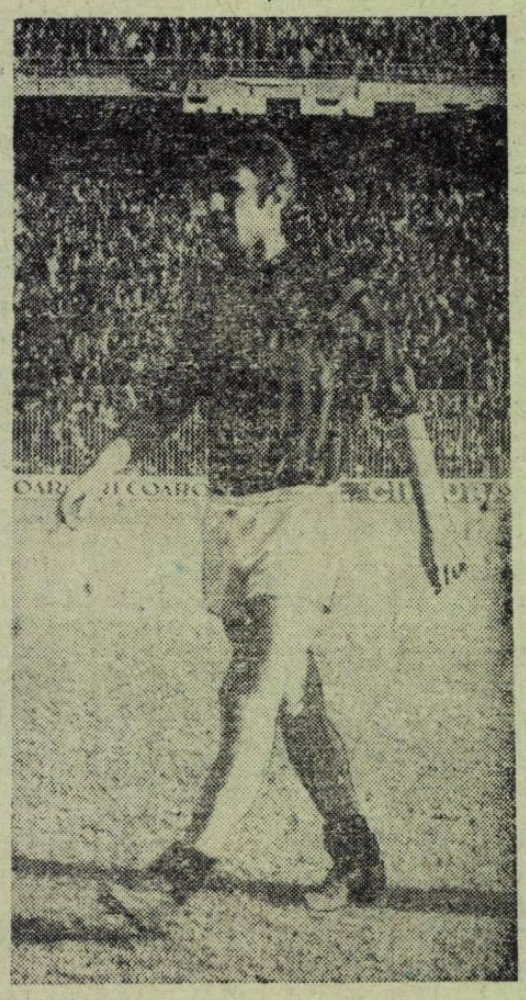

Prati, autorul celor trei goluri ale milanezilor în partida cu Verona (A. C. Milan—Verona, 3—0)

INTERVIU CU RADENKOVICI
ÎN FAȚA UNUI... BUTOI CU BERE

...Fabrica de magnetofoane „Uher" din **München.** După ce vizitează atelierele mai importante ale acestei celebre uzine, fotbaliștii de la **F. C. Argeș** sînt invitați la o gustare, la cantina uzinei. Ca niște oaspeți de seamă ce sînt, sportivii români sînt întîmpinați de o orchestră a fabricii care interpretează melodii specifice locului. Orchestranții, cu recunoscutele lor pălării verzi și cu pene de struț, dau culoare reuniunii. Se rostesc cuvinte frumoase, se împart insigne și mostre ale celebrelor halbe müncheneze de bere. Pentru umplerea lor stă la dispoziție un... butoi plin. Dar conducătorul fabricii, cel care întîmpinase echipa din Pitești, spune în glumă : **„Poți fi cel mai bun conducător bavarez, dar dacă nu știi să destupi un butoi cu bere, pierzi toate voturile !..."** Și-l invită, pentru oficierea ceremoniei, pe un bărbat înalt, bine făcut, cu părul puțin sur, care stătuse mai deoparte. Și-i rostește numele : **„Radenkovici !".**

Așadar, acesta este celebrul portar iugoslav PETAR RADENKOVICI, cel care mai bine de zece ani a apărat culorile formației München 1860. Și după ce **„Radi"** dovedește o îndemînare deosebită în desfundarea butoiului și umplerea halbelor, îl atacăm cu cîteva întrebări. Deci :

— Care a fost cea mai frumoasă amintire a dv. de pe terenul de fotbal ?

Radenkovici stă un timp pe gînduri, parcă ar vrea să aleagă pe cea mai frumoasă dintre cele mai frumoase. Este și normal pentru că într-un sfert de veac de activitate fotbalistică, din care aproape 20 de ani petrecuți în mijlocul celor mai buni fotbaliști din Iugoslavia și apoi din R.F. a Germaniei, multe i s-au întîmplat unui jucător de valoarea lui, de zeci de ori internațional. Într-un tîrziu, răspunde :

— Cea mai mare satisfacție ? Cred că finala olimpică disputată în 1956 la Melbourne, în compania reprezentativei sovietice, cînd Iugoslavia, învinsă, a obținut medaliile de argint. Veți spune : cum de cea mai frumoasă amintire a mea nu este legată de vreo medalie de aur, ci de argint ? Dar atît de mult mi-a plăcut turneul olimpic din Australia, ambianța de acolo, încît am rămas cu cea mai frumoasă amintire, și a-cea medalie de argint, cucerită în țara cangurilor, este pusă la loc de cinste în „panoplia" mea de distincții sportive cucerite de-a lungul anilor.

— Dar cea mai mare deceptie ?

— Tot cea mai mare ? Întreb pentru că sînt două : prima — necalificarea echipei țării mele, **Iugoslavia**, pentru Campionatul mondial din **Mexic**. Nici acum nu pot să-mi dau seama cum s-a întîmplat așa ceva, pentru că cunosc valoarea fotbalului practicat la noi acasă, extraordinara dezvoltare pe care a luat-o acest sport în **Iugoslavia**. Cea de-a doua este legată de anul 1966, de ediția anterioară a întrecerii celor mai bune echipe din lume. Și anume, înfrîngerea suferită pe **Wembley**, nemeritată și neregulamentară după părerea mea, de formația **R.F. a Germaniei**, în finală, în fața **Angliei**. E vorba de golul acela, știți dv. Ca fost portar îmi pot da perfect de bine seama că traiectoria acelui balon buclucaș nu putea nicidecum să treacă prin poartă. Dar așa a v[illegible] dl. Dienst, arbitrul.

— Ați vizitat și România. Vă mai amintiți cu ce prilej ?

— Desigur, deși nu-mi mai aduc aminte cu precizie anul. Dar am fost cu echipa mea de club, **B.S.K. Belgrad** și am întîlnit pe **C.C.A.**, la **București**. În echipa românească jucau **Constantin, Alexandrescu.** Mi-aduc aminte că am cîștigat cu 3—2 după un meci frumos.

— Pentru că a venit vorba de fotbaliștii români : ați urmărit evoluția lor în Mexic ?

— Firește. Sincer să fiu însă, mă așteptam ca după cîștigarea unei serii atît de puternice, în care jucau medaliile de bronz de la Londra, echipa Portugaliei, și una din abonatele turneelor finale, formația Elveției, mă așteptam ca, în Mexic, românii să aibă un cuvînt mai greu de spus. E drept, nu cunosc condițiile în care s-a jucat acolo, dar cred că mai multă hotărîre și mai multă încredere în forțele proprii, ar fi adus României rezultate mai bune și poate chiar un loc în primele opt. Sînt convins că jucătorii dv. pot mult mai mult decît au arătat la Guadalajara.

— O ultimă întrebare domnule Radenkovici...

— Spuneți-mi, direct Radi ! Așa sînt obișnuit.

— Radi, fii amabil, spune-mi dacă o mare echipă de fotbal din trecut, mă refer la ultimii 15—20 de ani, ar fi rezistat azi la un turneu de tăria celui din Mexic.

— E foarte greu de răspuns. Ca o echipă de fotbal să aibă astăzi succes într-o mare competiție, trebuie să fie o adevărată mașină. O mașină cu o suită de „mecanici", „îngrijitori", care să folosească cel mai bun „carburant", cel mai bun „ulei" etc. Din cauza asta mi se pare că azi fotbalul a devenit mult prea profesional. În tinerețea mea — zic „tinerețe" deși nici eu nu sînt bătrîn, am 36 de ani și pînă în mai 1970 am apărat meci de meci poarta lui München 1860 — exista mai multă euforie, se punea mai multă inimă în tot ce făceai pe terenul de sport. Acum totul este parcă prea cronometrat, prea dirijat spre performanță cu orice chip. Cine știe unde va ajunge fotbalul anului 2000 ?

T. M.